

Sygn. akt III Ca 440/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. Z. (Z.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt I C 876/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sygn. akt III Ca 440/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Raciborzu zasądził od pozwanego A. Z. na rzecz powoda U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 3 740 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2013 roku, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 10 lutego 2011 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z pozwanym A. Z. umowę pożyczki, na podstawie której pozwany pożyczył kwotę 2 436 złotych, w tym 320 złotych tytułem kosztów ubezpieczenia oraz 116 złotych tytułem opłaty przygotowawczej. Strony ustaliły, że opłata przygotowawcza i koszt ubezpieczenia są pobierane poprzez potrącenie ich z kwoty udzielanej pożyczki oraz ustaliły roczną stopę oprocentowania na 16% to jest kwotę 215,06 złotych. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 651,06 złotych, opłata za obsługę pożyczki w domu wyniosła 1 088,94 złote, natomiast strony umówiły się, że łącznie zobowiązanie do spłaty wynosi 3 740 złotych, które pozwany zobowiązał się spłacać w 55 tygodniowych ratach, pierwsza rata 68 złotych, natomiast każda pozostała rata 68 złotych, płatne w kolejnych okresach tygodniowych. Strony umowy ustaliły, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki pożyczkodawca może wezwać pożyczkobiorcę do zapłaty, a w przypadku braku wpłaty może wypowiedzieć umowę, zaś po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkodawca ma prawo dochodzić od pożyczkobiorcy zwrotu niespłaconej kwoty łącznego zobowiązania oraz naliczyć odsetki za opóźnienie od zaległej kwoty głównej pożyczki za okres od dnia rozwiązania umowy pożyczki.

Umową cesji z dnia 6 czerwca 2013 roku powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. nabył wierzycelność pierwotnego pożyczkodawcy (...) S.A. wobec A. Z. w kwocie 3 740 złotych z tytułu dokumentu wierzycelności nr (...). Umowa pożyczki o numerze (...) została zawarta przez (...) S.A. w W. z pozwanym w postaci pakiet gotówka przez przedstawiciela firmy (...): S. G.. Pozwany zawierał więcej umów pożyczki z (...) S.A. Z tytułu ostatniej umowy tj. z dnia 10 lutego 2011 roku nie pobrano tytułem spłaty pożyczki żadnej raty i tym samym pożyczka nie została spłacona. Gdy S. G. przyjechał do pozwanego po pierwszą ratę zastał w domu pożyczkobiorcy sołtysa, od którego uzyskał informację, że pozwany został aresztowany. Po tym zdarzeniu już nikt nie dokonywał wpłaty rat z tytułu tej umowy. S. G. zgłosił zaistniały fakt w P. i na tym zakończyła się jego obsługa pożyczki. S. G. nie zwracał się do matki A. M. Z., aby spłaciła kredyt. M. Z. z tytułu umowy pożyczki nie spłaciła żadnej raty. S. G. nie informował M. Z., że wszystko z przedmiotowej umowy jest spłacone.

Sąd Rejonowy uznał powództwo jest uzasadnione w przeważającej części na podstawie art. 720 § 1 k.c. Na skutek braku spłaty pożyczki przez pozwanego jego zobowiązanie na dzień wniesienia pozwu wyniosło 3 740 złotych, to jest łączną kwotę zobowiązania do spłaty wynikającą z umowy pożyczki z dnia 10 lutego 2011 roku. Pozwany nie wykazał, aby spłacił umowę pożyczki nawet częściowo. Jego twierdzenie o całkowitej spłacie pożyczki Sąd Rejonowy uznał za nieudowodnione, podkreślając przy tym, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu okoliczności polegającej na dokonaniu wpłat i spełnieniu zobowiązania spoczywał na pozwanym i to on miał obowiązek wykazania dowodami powyższych faktów. Dowodem spłaty zobowiązania nie były zeznania świadka M. Z., które były niespójne, wzajemnie sprzeczne, a ponadto pozostawały w sprzeczności z wiarygodnymi dowodami z umowy cesji, pisma (...) S.A. Polska z dnia 29 czerwca 2015 roku oraz zeznaniami świadka S. G.. Świadek M. Z. zeznała, że nie pamięta jak często spłacała pożyczkę, ani w jakich kwotach, którą zawarł syn w 2010 lub 2011 roku, że skoro do spłaty było 3 740 zł to wszystko to spłacała, jednakże nie pamiętała w jakich miesiącach i w jakich ratach. Jednocześnie świadek zeznała, że po wizycie przedstawiciela P., który miał ją zapewnić, że wszystko jest spłacone, otrzymała wezwanie do zapłaty.

Pozwany w apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwany oświadczył, że nie kwestionował umowy pożyczki, ale po 2008r. nie zawierał z firmą (...) żadnych umów i jego matka dokonywała wpłat tylko dotyczących umowy objętej żądaniem pozwu. Wpłaty potwierdził w piśmie z dnia 6 sierpnia 2015r. Ponadto jego matka podczas pobytu pozwanego w zakładzie karnym dokonywała wielu spłat przynajmniej na kwotę 156 000 złotych i nie było powodu, żeby nie zapłacić P. kwoty zaledwie 3 500 złotych. Pozwany zasugerował, że to być może świadek S. G. widząc nieporadność matki pozwanego dokonał przywłaszczenia pieniędzy. Ponadto pozwany wskazał, że żądanie powoda jest przedawnione.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesione przez pozwanego zarzuty nie znajdują żadnego potwierdzenia. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz przyjętą podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji pozwany nie przedłożył żadnych dowodów na okoliczność spłaty pożyczki, nie dołączył ich do pisma z dnia 6 sierpnia 2015r. Jak słusznie wskazywał Sąd pierwszej instancji to pozwany zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. winien udowodnić swoje twierdzenia dotyczące spłaty pożyczki odpowiednimi dowodami spłat. Samo pismo procesowe wniesione do sprawy nie stanowi żadnego dowodu. Nie można także z zeznań świadka M. Z. wywieść, że pożyczka udzielona pozwanemu przez firmę (...) została spłacona i w jakiej wysokości. Także insynuacje o przywłaszczeniu środków pieniężnych przez świadka, nie zasługują w żadnym razie na aprobatę. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Jeśli natomiast chodzi o zarzut przedawnienia, termin przedawnienia w przypadku umowy zawartej przez pozwanego zgodnie z art. 118 k.c. wynosi trzy lata od daty wymagalności pożyczki. Pożyczka miała zostać spłacona w 55 ratach tygodniowych począwszy od 17 lutego 2011r. tj. przez rok i 20 dni, ostatnia rata przypadała na marzec 2012r., a zatem do przedawnienia doszłoby w marcu 2015r. zaś pozew wniesiono 17 października 2013r. przed upływem okresu przedawnienia.

W związku z tym Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na mocy art. 98 i 108 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda 300 zł.